

de tre Dage af Ugen i Stedet for at søge at faae deres Tid anvendt paa en for Samsundet og dem selv nyttig Maade. Det er sørgeligt og farligt; men naar en By selv skal afholde enhver Udgift til Undervisningen, kan jeg forstaa, at man siger: Vi ere ikke tvungne til Mere, men lade det gaa efter de almindelige Regler, eller vi lade Børnene gaa en hel Dag i Borgerstolen imod Betaling, saa have vi — Kommunen — det ligesaa billigt. Men i de mange Byer, hvor Staten bidrager meget Væsentligt til Undervisningen, f. Ex. hvor der er lærde Skoler og derigjennem stor Understøttelse fra Staten, bør man bestemme, at denne Understøttelse skal have den Frugt i Følge, at fattige Børn faae en ganske anden Uddannelse end tilforn. Vi have Byer, hvor vi til Realskoler yde meget stor Understøttelse — jeg kjender det af meget nærliggende Erfaring —, uden at det i fjerneste Maade kan siges at være kommet den store almindelige Bybefolkning til Gode. Nu siger man: Men den Bestemmelse kan komme lidt for pludselig for Hjørringenserne. Dertil svarer jeg: Havde jeg ikke for mit Vedkommende havt Oplysninger, og Mindretallet har bygget paa de samme Oplysninger, om Forholdene der paa Stedet, ifølge hvilke det er min Overberisning, at dette Forslag væsentlig vil ramme Hjørring Bys Bestyrelses Hensigt, vilde jeg maaske ikke have været med til at foreslåa det saaledes lige strax, det vil sige til Gjennemførelse i Løbet af Finantsaaret. Hjørring har en Borger- og Friskole, men Hensigten er, hvad der er naturligt, at nedlægge den borgerlige Betalingskole og saa kun at have den saakaldte Friskole, men det kan kun være Hensigten, dersom der er Friplads i Realskolen, og efter hvad jeg veed, er det Hensigten at søge at faae givet Hverdags-Undervisning der til en væsentlig Del af den Ungdom og lidt mindre for de yngste Klasser, saa at jeg er tilbøielig til at tro, at denne Bestemmelse kun omtrent vil være Udtryk for den Hensigt, der ligger hos Hjørring Bys Kommunalbestyrelse for Dieblirket, det være sagt til Ære for den. Grunden, hvorfor vi have ønsket det optaget her, er ikke for at lægge en Pres paa Hjørring Kommunalbestyrelse, men for at faae fastslaaet et

Princip, som vi fremdeles kunne benytte og faae udvidet til andre Byer, som vi nu yde Understøttelse, saa at de, naar de skulle nyde Understøttelse, som for en væsentlig Del bør komme Befolkningen til Gode, faae den under saadanne Betingelser, at den større almindelige Del af Befolkningen indirekte faar virkelig Gavn deraf. Med disse Bemærkninger skal jeg meget anbefale Forslaget under Nr. 55 til Vedtagelse. Jeg kan ikke, hvor meget jeg end ønsker, at Hjørring skulde have en Realskole, stemme for Nr. 54, hvis Nr. 55 forkastes; saa maa vi vente et Aar og se det an, om der kan være andre Bestemmelser at tage. Med mit Syn paa denne Sag er Spørgsmaalet af megen Vigtighed, og det er min Overtydning, at vi i den Henseende gaa altfor let hen over disse Forhold. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører med sine Grundsætninger i det Hele ikke maatte have taget Stet saa stærkt paa dette Forslag. Det forekommer mig, at Tanken deri ikke ligger fjernt fra den ærede Ordfører, og Hensigten med Forslaget er jeg overbevist om maa have hans Billigelse.

Sager: Jeg tillader mig at tage Ordet i Anledning af det Endringsforslag, som den ærede Minister har fremsat under Nr. 39. Der blev igaar talt om, at det ikke er rigtigt, at Forslag af Ministeriet blive fremsatte til 3die Behandling af Finantsloven, og i Særdeleshed var det den ærede Formand for Finantsudvalget, som udtalte det. At Forslaget under Nr. 39 ogsaa var Gjenstand for denne Betragtning, betvivler jeg ikke, og det berørte mig mindre behagelig, fordi, naar dette Forslag er kommet frem, er det ingenlunde Stet, uden at den ærede Minister har havt særdeles Betænkelighed derved. Det er væsentlig Stet derved, at Høiiboerne inderlig ønskede at se denne Sag endelig afgjort, og deri, at Sagen i sig selv mødte megen Velvillie hos den ærede Minister. Jeg kan saaledes sige, at det er kun denne særdeles Velvillie, der gjorde, at den ærede Minister, da jeg bad ham om at tage sig af Sagen, gav efter. Hvad Sagen selv angaar, skal jeg ikke opholde mig længere ved den, men jeg maa dog be-